

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXIII, číslo 1

Vyšlo 17. 4 2011

František Daniel Merth

ULOŽEN DO HROBU

Kámen je přivalen. Samota. Ticho se chvěje.
Zavřený dopis. Zavřený květ. Zavřené oči.
Je ještě tolik vzrušení. Přehlušuje.

Závora domu. Je dobře zavřena?
Dům po pohřbu. Sevřené hrdlo. Sesutá čela.
Je ještě příliš smyslů pro víru. Jsou dosud zastřena.
Okna všech staletí, která již uslyšela.

Ale ten svět, kde sídlí Bůh, má jen jeden tvar: Já vím!
Blesk sjel na soud dvůr.
Řekněte, že jej ukradli.
Po jednom slově zahradníka proměnil nárek Mariin.
A běží překvapení do města dva muži, kteří z něho smutně šli.

Jak kámen odletěl, člověk neporozuměl.
Řekni mi, kam jej dali? Nevěřím, dokud nespatřím!
Do hrobu hrob. Do hrdla nůž. Strach sesutých čel.
Ale Bůh má jen jeden tvar. Já vím!

Tak spadlo na vše: Pokoj vám!
Rybářům. Staletím.
Vstal jsem a chci být s tebou, nemůžeš být tak sám!
Pojď! Neboj se! Jsí můj! Pomohu ti jít tajemstvím!

„Křížová cesta“ - 1993

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 5.12. Eliška Klára Harabúzová ze Šlapanic
- 9.1. Lucie Koudelková z Viničných Šumic
David Gottwald ze Šlapanic
Sára Ludmila Krejčířová z Brna
- 5.2. Marek Josef Fišer z Ponětovic
- 5.2. Barbora Anna Pazuchová z Podolí
- 13.2. Dorota Šedá z Jiříkovic
- 6.3. Eliška Plotěná ze Šlapanic
Damián Šebela z Brna
- 30.3. Markéta Lejdarová ze Šlapanic
Denisa Kadlecová z Jiříkovic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili:

- 22.1. Pavel Sedlák ze Šlapanic a Hana Klašková ze Šlapanic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 23.11. Josefa Hrubanová ze Šlapanic (*1932)
- 24.11. Alois Formánek z Horákova (*1931)
- 19.12. Marie Vovesná z Kobylnic (*1929)
- 23.12. Jiří Dvořáček ze Šlapanic (*1932)
  - 1.1. Marie Vymazalová ze Šlapanic (*1916)
- 15.1. Amálie Macháčková z Ponětovic (*1925)
- 20.1. Ludmila Burianová z Podolí (*1931)
- 30.1. Emilie Benešová z Brna (*1918)
- 20.2. Marie Vykutilová ze Šlapanic (*1926)
- 23.2. Františka Kolbábková z Prace (*1930)
  - 3.3. Vlastimil Klaška z Kobylnic (*1931)
  - 3.3. Michal Zeman z Kuřimi (*1973)
- 10.3. Julie Kulawiaková z Podolí (*1925)
- 11.3. Jiří Ondráček z Brna (*1917)
- 13.3. Josef Burian ze Šlapanic (*1926)
- 19.3. Antonín Homola ze Šlapanic (*1922)

Z KALENDÁŘE

- 24.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
- 1.5. 1. sv. přijímání ve Šlapanicích
- 15.5. Pout' v Podolí
- 27.5. Noc kostelů
- 28.5. Oslava 100 let Orla v Praci
- 29.5. Hody v Bedřichovicích
- 31.5. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 3.5. Návštěva nemocných v Praci
- 4.6. Pout' do Křtin – hl. celebrant P. Dan Žůrek SDB
- 5.6. Farní den

SOD A SPÁSA

Velikonoční církevní liturgie nám neustále dopřává pocítit něco z oné přímo závrtné radosti, s jakou lidé století za stoletím stále znovu a znovu slýchávali poselství „Kristus vstal z mrtvých“. Ve starých příbězích čteme, jak se věřící v Rusku o velikonoční noci objímali, když toto vyznávali. V odřikání doby postní se vzdávali kousku života, proto byl pro ně její závěr projevem velké radosti - že život zvítězil a že je krásný, to hmatatelně zažívali v tomto soužití s rytmem církevního roku.

Dnes se sice stále Velikonoce ještě slaví, ale nad srdcem křesťanů se rozprostřel šedivý závoj pochybností a z toho pramenící neradostnosti či smutku; ochromuje velikonoční radost až do nitra společnosti věřících. Rudolf Bultmann (poznámka: německý protestantský teolog a biblista, 1884-1976) vyjádřil strach moderního křesťanství velmi drasticky. Nedokázal si představit, že se s mrtvým Ježíšem opravdu něco stalo. Dodával k tomu, že i kdyby se s ním něco stalo, co by to znamenalo? Komu by to mohlo být ku prospěchu a užitku – takto to doslovně zformuloval - „zázrak znovu oživené mrtvoly?“ O něco méně učeně zní tato otázka takto: Však co znamená jeden vzbuzený (vzkříšený) vůči zástupu mrtvých za celé dějiny? Tváří v tvář všem jejich hrůzám se zdá, že se velikonoční světlo ztenčuje, až se stane bezvýznamným.

Jsou tedy Velikonoce překonané? Abychom poznali skutečný význam a postavení Velikonoc, musíme se jednou zeptat opačně: Jaké by to bylo, kdyby se Velikonoce, Ježíšovo zmrtvýchvstání, opravdu neuskutečnilo? Bylo by pak pouze o jednoho mrtvého více, což by v číslu světových dějin mnoho neznamenalo, nebo by to mělo hlubší dopad? Kdyby nebylo zmrtvýchvstání, tak by Ježíšův případ skončil Velkým pátkem. Rozpadl by se, proměnil v prach, byl by minulým, který byl a už není. To by ale znamenalo, že Bůh nezasahuje do dějin, že není schopen, nebo nechce získat tento náš svět, náš lidský život a smrt. A to by pak zase znamenalo, že láska je na nic, nicotná, jakými

prázdným a zbytečným slibem. To by znamenalo, že neexistuje žádný soud a že neexistuje ani žádná spravedlnost. To by znamenalo, že rozhoduje pouze okamžik a že pravdu mají mazaní a prohnání, vychytralí a lidé bez svědomí.

Kéž by nebylo soudu – to si přejí mnozí a v žádném případě pouze špatní lidé, protože soud zaměňují s úzkoprsým účtováním a strachu dávají větší oprávněnost než lásce. To vysvětluje vášnivou snahu vymazat velikonoční neděli z dějin, couvnout před ní a tento příběh ukončit na Bílou sobotu. Co by však takový útěk přinesl? Nebylo by to vykoupení, ale smutná radost těch, kteří Boží spravedlnost považují za nebezpečnou. A proto si přejí, aby neexistovala. Tak se ovšem zviditelňuje to, co Velikonoce znamenají: Bůh jednal, dějiny nesměřují ve lhostejnost. Právo, láska, pravda jsou opravdovou skutečností. Bůh nás miluje. Jde nám vstříc. Čím více jdeme jeho cestou a žijeme ji, o co méně se obáváme práva a pravdy, o to bude naše srdce naplněno velikonoční radostí. Velikonoce nejsou pouze příběhem vhodným k vyprávění, jsou ukazatelem cesty. Není to zpráva o velmi dávném zázraku; je to průlom, který rozhodl o smyslu celých dějin. Kdo to chápe, ten může také s nezměněnou radostí vyslovit velikonoční pozdrav: Kristus vstal z mrtvých, ano, opravdu vstal.

Benedikt XVI., z knihy „Boží světlo v naší době“

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

Opět po roce zavítal do naší farnosti P. Zdenek Wasserbauer, aby občerstvil naše duše při dvoudenní duchovní obnově (1. až 2. dubna). Tématem úvah a rozjímání otce Zdenka letos bylo Podobenství o ztracené ovci - Lk 15,1-7. Nabízím několik postřehů k danému textu, vždy s odkazem na konkrétní verš.

Lk 15,1 – hříšníci se Ježíšem cítili být přijímáni, neměli v jeho přítomnosti strach, přicházeli, tzn. opakovaně se s ním chtěli sejít, aby u něj našli pokoj a naslouchali mu.

Lk 15,2 – druhá skupina lidí reptá. Rabíni učili, že Bůh přijímá jedině obráceného člověka. Ježíš svým chováním vrhá stín na jejich učení. Bůh i přes náš hřích je k nám plný soucitu. Setkává se tu rozdílné pojetí Boha. Ježíš, i když nesouhlasí s hříchem, nezlomil hůl nad hříšníkem. Reptání je v Bibli velmi častým jevem. Jak je to s námi? Nasloucháme nebo reptáme? On přijímá – Ježíš nejen celníky toleruje, ale přijímá je, věnuje jim čas, dělá si z nich přátele. Jí s nimi tj. vrcholný projev přijetí člověka. Jedlo se z jedné mísy = vyjádření společenství.

Lk 15,3 – reptajícím pověděl podobenství

Lk 15,4 – někdo z vás – Ježíš vtahuje zúčastněné do děje, aby pochopili, že příběh je o nich a pro ně, tj. geniální pedagogika. Ježíš jim chce ukázat, jak jsou „mimo“. Příběh

je ze života, a tak všichni vědí o čem je řeč. Ovce se ztratí – to je průšvih, sama se domů nevrátí, nemá na to, pastýř musí začít hledat. Měl 100 ovcí - biblické znázornění velkého bohatství – možná mohl poslat hledat nějakého služebníka. Pastýř jde, ale sám a 99 nechá o samotě. Není to nerozum? Co když přijdou vlci? Je to nelogické, je to bláznivé – je to LÁSKA. Člověk by takto nejednal, kalkuloval by a došel by patrně k závěru, že kvůli jedné ovci nebude riskovat, že se to nevyplatí. Pastýř tím říká, že když jdu hledat jednu, záleží mi na každé jednotlivé a ta jedna zatoulaná potřebuje moji péči nyní více. A těch 99 si musí říci to je bezva, až se ztratím já, taky mě půjde hledat. Dokud ji nenalezne – Bůh je nekonečně vytrvalý.

Lk 15,5 – trable hledání popsány nejsou – důležité je, že ji našel! Zapomene na námahu hledání, převyšuje radost z nalezení. A i přes únavu si ji pastýř dá na ramena – Bůh nehledá člověka, aby ho potrestal. Vzít si na ramena - má s ní fyzický kontakt – velmi důležité pro nás a naše děti – objetí (výraz přijetí). Zažít dotek Božího objetí a lásky např. ve sv. smíření.

Lk 15,6 - proč se nevrací k těm 99? Proč svolává přátele? Opravdovou radost nelze nesdílet. Nebeské království je jedno velké sdílení radosti. Sv. smíření chápeme jako něco individuálního, ale celé společenství by se mělo radovat. Radost z toho, že někdo hřešil a je zpátky. Bůh plytvá radostí a místo naštvání se, že musel hledat, se raduje, a to opakovaně. Radost z jednoho nalezeného hříšníka.

Lk.15,7 – nejdůležitější sdělení je v tom, že v nebi je radost z toho, že činím pokání, což je naše rozhodnutí, ale nalézá nás Bůh, který nás zve a my mu „občas“ dovolíme, aby s námi něco udělal. Není to tedy naše zásluha. Bůh hledá člověka a člověk je stvořen pro Boha. Celé podobenství krásně popisuje, jak se Bůh staví ke slabým lidem, kteří nejsou podle předpisu.

Petr Horák

VIA DOLOROSA

Předvelikonoční období je spjaté s pobožností zvanou „Křížová cesta“. Zrodila se pro oživení Kristovy bolestné cesty z domu Pilátova až na Golgotu. Její vznik sahá hluboko do středověku. První procesí Křížové cesty v Jeruzalémě pořádali Františkáni poté, co roku 1333 muslimové dovolili řádu sv. Františka, jakožto jediné katolické církevní instituci působit v Palestině. Později se tato tradice přenesla do Evropy. V první polovině 18. stol. získala dodnes platnou podobu se 14. zastaveními.

Křížová cesta je zpravidla součástí každého kostela a vyskytuje se na mnoha poutních místech. Může mít podobu obyčejných křížů, nebo jde o umělecké ztvárnění sochařské či malířské.

Všichni známe skvostnou Jurkovičovu Křížovou cestu na Sv. Hostýně, zlatou v Lurdech nebo máme v oblíbeně zcela prosté kapličky kdekoli jinde. Stojí pod širým

nebem v krásné přírodě a přímo vybízí k vykonání pobožnosti, k zamyšlení a k připomenutí si oné události, kdy Ježíš kráčel vstříc svému osudu.

Takto v klidu projít Křížovou cestu a přemýšlet nad životem přímo na místě samém, autentickém, posvěceném přítomností samotného Ježíše Krista v Jeruzalémě, se každému nepodaří. Snad jen v případě, že je ve správný čas na správném místě. To je v pátek, v 15:00 hod. za Štěpánskou bránou ve dvoře muslimské školy Omaria. Z tohoto místa pravidelně vychází procesí františkánů, která nesou veliký dřevěný kříž. Spolu s poutníky procházejí kolem devíti zastavení Křížové cesty po Via Dolorose – Cestě utrpení, až do chrámu Božího hrobu, kde je pět zbývajících zastavení. Mají na to vymezený čas a prostor.

Pokud se poutník do tohoto termínu netrefí, tak jak jsem se netrefila já, prochází po Via Dolorose sám nebo v malé skupině (ve větší takřka nemožné), prožije si zážitek na celý život. Je to v podstatě jedno, v kterou roční dobu, vždy je přeplněno.

Světově slavná Via Dolorosa protíná muslimskou čtvrť jeruzalémského starého města z východu na západ a končí u chrámu Božího hrobu v křesťanské čtvrti. Nijak se neliší od ostatních křivolakých uliček v nejhustěji obydlené muslimské čtvrti. Trasa cesty se v průběhu staletí sice měnila, ale tradice je tak hluboce zakořeněná, že dnešní poutník nepřemýšlí nad tím, že by to mohlo být i jinak. Pro křesťany je to svaté místo posvěcené modlitbami věřících.

Přístup do muslimské čtvrti je křesťany nazývanou Štěpánskou bránou, protože stojí blízko kostela zasvěcenému památce ukamenování sv. Štěpána. Židé tuto bránu nazývají Šáar ha-Arajat neboli Lví brána. Brána nese na obou průčelích dva páry lvů a lev byl už od doby krále Davida symbol Jeruzaléma. Touto bránou také vchází muslimové ke svým modlitbám na Chrámovou horu.

Jakmile se projde bránou do muslimské čtvrti, člověk se ocitá v jiném světě. V kamenné šedi úzkých uliček je cítit stísněnost starého světa. Hned za branou se přichozí dělí. Muslimové jdou ke Skalnému dómu vlevo, k modlitbám je svolává muezzin. Křesťané jdou rovně za zvukem zvonů, které se střídavě rozeznívají z kostelů, klášterů a kaplí po celé Via Dolorose.

S naší skupinou jdeme vpravo, abychom ještě před putováním po Via Dolorose navštívili kostel sv. Anny. Podle tradice stojí na místě domu Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie. Ta zde prožila své dětství. Kostel je příkladem křížácké architektury, postaven v románském slohu. Je krásně zrenovovaný a svou dokonalou akustikou stále přitahuje velké množství poutníků. Také jsme si zazpívali.

V těsné blízkosti kostela se nachází nádrž Betsaida. Stahovala se sem voda už za Šalomouna. V dobách Ježíšových se zde konaly dobytčí trhy a zvířata určená k obětem v chrámě se tady koupala v ovčím rybníku. Evangelium popisuje nádrže jako rybník s patero sloupůřadím. K tomuto místu se vztahuje i příběh o tom, jak Ježíš uzdravil nemocného: „...vstaň, vezmi své lože a chod’...“, Jan 5,1-9. Dnes je to areál vykopávek s pozůstatky dvou nádrží a sloupůřadí, což dokazuje autentičnost tohoto místa.

Po prohlídce vcházíme do vedlejšího areálu muslimské Omarovy chlapecké školy. V dobách Ježíše zde byla pevnost Antonia, kterou postavil Herodes, sídlila tam vojenská posádka, sledovala dění na Chrámové hoře. Zde je I. zastavení Křížové cesty - Ježíš je odsouzen k smrti. „...Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován...“, Mk. 15,15. V kapli Odsouzení tuto scénu znázorňuje malba ve středu apsidy.

Na vedlejším prostranství je II. zastavení – Ježíš zvedá kříž. Tomuto zastavení je zasvěcena kaple bičování, kterou koncipoval italský architekt Antonio Barluzzi v r. 1929, podle jehož návrhu bylo postaveno mnoho kostelů v Izraeli. V kopuli je malba trnové koruny a nad oltářem je vyobrazen spoutaný Kristus.

Na nádvoří začíná být těsně, stále přicházejí noví poutníci. Uvolňujeme jim prostor.

Scházíme do podzemí na místo zvané Lithostrotos (Na dláždění), hebrejsky Gabbatha. Pravděpodobně Hadriánovo římské Fórum, které bylo vybudováno ve 2. stol. před Kristem. Zde je dochována dlažba z velkých tesaných kamenů. Na některých kamenech jsou vyryté šachovnice - hry králů. Vojáci je hráli s odsouzenci pro krácení dlouhé chvíle. Tady byl Ježíš korunován trnovou korunou. „...upletli trnovou korunu a vsadili mu ji na hlavu...“, Mk. 15,16-20.

Vystupujeme z podzemí a ocitáme se opět takřka na začátku, kde se Via Dolorosa mírně svažuje. Při pohledu vzhůru je vidět mezi různými střechami a stříškami posetými anténami a satelity kopule chrámu Božího hrobu, různé věže, věžičky a minarety zakončené půlměsícem.

Zastavujeme se před kaplí řádu Siónských sester u oblouku Ecce Homo. Podle tradice je to místo, na kterém Pilát ukázal lidu Ježíše slovy: „Hle, člověk!“, Jan 19,5.

Právě přichází skupina poutníků z Ghany. Jsou krásní, ebenoví, setkali jsme se s nimi už v Getsemanské zahradě. Mají velice pestré oblečení, na hlavách turbany a někteří jdou jen v silných ponožkách. Od našeho průvodce se dovídáme, že od své vlády dostali příspěvek, aby se mohli vydat do Svaté země. Boty prý nejsou zvyklí nosit. Během putování po Via Dolorose jsem na ně několikrát myslela. Jak asi zvládají jen v ponožkách jeruzalémské dláždění, které je místy hrbolaté, nebo také staletými uhlazené, uklouzané.

Všechna zastavení po Via Dolorose jsou označená velice strohou kovovou vypouklou cedulí s římskou číslicí.

Ta s číslem III. označuje, jak Ježíš padá poprvé pod křížem. Na rohu ulice El-Wad, která v těchto místech protíná Vii Dolorosu, stojí polská kaple. Skulptura Thadeuzse Zielinského nad vchodem do kaple znázorňuje Ježíšův pád.

Poklid z prvního úseku ulice se vytratil. Je zde velice rušno, ocitáme se na „Old city bazaar“, na starém městském bazaru. Obchody se vším možným, pro nás Evropany i s nemožným, zbožím vystaveném, kde se dá. Na stáncích, na všelijakých bedýnkách i na zemi. Nad hlavami nám vlají ručníky, trička a změť všeho možného. Omšelé vývěsní štíty s arabskými nápisy jsou takřka zbytečné, vystavené zboží mluví samo za sebe. Mezi tím vším zbožím posedávají muslimové a pokuřují z vodních dýmek, zahalené muslimky se prodírají davem s nákupními taškami a malými dětmi. Na stánku

hlasitě nabízejí právě čerstvý falafel, na vedlejším Coca-Colu nebo pravou arabskou kávu s kardamonem (mimochodem je moc dobrá). Mísí se zde řeči všech světových jazyků a přehlídka nejrůznějšího oblečení, od uniformity triček a džin až po sutany a hábity církevních hodnostářů. A tak nějak je to dále po celé Via Dolorose až k chrámu Božího hrobu, jehož kopule je stále na dohled.

Rozdělujme se na dvě skupiny, není možné se dále udržet v jednom celku. Prodíráme se davem poutníků ze všech končin světa ke IV. zastavení - Ježíš setkává svou matku Marii. Reliéf nad vchodem do kaple arménského katolického patriarchátu toto setkání znázorňuje. V kapli si poutníci připomínají smutek a bolest matky, která vidí syna jdoucího na smrt.

Dav nás unášejí dál k V. zastavení – Šimon pomáhá nést Ježíši kříž. Píše o tom Marek 15,21: „...Cestou přinutili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z venkova, aby mu nesl kříž...“. Kaple františkánů má nad vchodem nápis: Simoni Cyrenaeo Crox Imonitur. Vedle kovového kruhového označení V. zastavení je nápis „Via Dolorosa“ napsaný v hebrejštině, arabštině a latince z bílých keramických kachlů lemovaných zelenými olivovými lístky. Tento nápis je po celé Via Dolorose k vidění několikrát, působí velice pěkně v zašlé šedi kamenných domů. Z tohoto místa přestává být vidět kopule chrámu Božího hrobu. Ulice se lomí, zužuje a začíná stoupat na Golgotu. Jsme stále na orientálním bazaru, obchody a jen obchody. Vůně koření, nepřeberné množství zboží, výkřiky prodavačů.

Nahlížím do bočních uliček, ty nejsou tak přeplněné, jen jsou ještě užší. Hrají si tam děti, hrají si i na střechách, které jsou místy oplocené, plné antén a satelitů. Na balkónech vlaje prádlo. Na křižovatce je zmatek, nikdo nemůže projít, hotový Babylon.

Vcházíme jakoby do tunelu, zde je Via Dolorosa krytá a opravdu uzoučká. Stoupáme po schodech, které jsou vybaveny rampičkami, aby mohli obchodníci na kárkách dopravovat zboží.

Jsme na místě, kde je VI. Zastavení - Veronika podává Spasiteli roušku, aby si otřel tvář krví. Kristův, obraz se tak otiskl do roušky. Veronika (z latinského vera – icona = pravý obraz) roušku později předala v Římě papeži Klementovi I. Rouška je od 8. stol. uchovávána v chrámu sv. Petra v Římě.

Stále mírně stoupáme, Via Dolorosa nás zcela pohltila. Jsme jakoby „vtaženi do jejich útrob“, proplétáme se mezi vystaveným zbožím, uměleckými galeriemi, obchody se suvenýry. Stánky s občerstvením nabízí pečené jehněčí, pizzu, pečivo všech možných tvarů a jiné speciality arabské kuchyně. Pánové v holičstvih nastavují svoji tvář ostrým břitvám, v prádelnách se pere, od mandlů stoupá pára. Tady v muslimské čtvrti se žije, bydlí, obchoduje, úraduje...

Míjíme VII. Zastavení - Ježíš padá podruhé pod tíhou kříže. Velký římský sloup označuje druhý Ježíšův pád, právě když opouštěl město branou. Pravděpodobně tady měl být vyvěšen rozsudek nad Ježíšem Kristem – křesťané toto místo označují „Pilíř jeho odsouzení“.

VIII. zastavení - Ježíš utěšuje plačící ženy, je u zdi řeckého kláštera. Ve zdi je vsazen kámen s vytesaným římskokatolickým křížem a nápisem: „Ježíš Kristus vítězí.“ V dobách Ježíše bylo toto zastavení vně městských hradeb. Na tomto místě promlouval Ježíš k Jeruzalémským ženám. „...dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a nad svými dětmi...“, Lk. 23,28.

Poslední úsek po Via Dolorose se nedá jít vlastním tempem. V úzké uličce jsme nesení davem ke střeše chrámu Božího hrobu, kde je IX. zastavení - Ježíš padá potřetí. Když Ježíš uviděl místo svého ukřižování, zhroutil se. Sloup poblíž dveří Etiopského kláštera připomíná tuto událost.

Po celé Via Dolorose zažíváme vzrušující přítomnost, mísí se spolu s historickou minulostí. Setkává se zde starobylé a moderní, posvátné a světské. To je „Via Dolorosa“, která nás ze svých útrob „propouští“ na prostranství před chrámem Božího hrobu, ve kterém se nachází zbývajících pět zastavení Křížové cesty.

Samotný chrám Božího hrobu, nejposvátnější místo křesťanství, stojí na místě zvaném hebrejsky „Golgota“, latinsky „Calvariae Locus“. Oba překlady znamenají „Místo lebky“. Geograficky je to útvar připomínající lebku a podle křesťanské a židovské tradice je to místo lebky – Adama prvního člověka. V dobách Kristových bylo toto místo veřejným popravištěm a pohřebištěm.

Chrám Božího hrobu je téměř ztracen mezi spoustou jiných budov. Nelze ho srovnávat s gotickými nebo barokními chrámy v Evropě. Za dobu svého trvání prošel mnoha změnami a jeho současná venkovní podoba spadá do 12. stol. tak, jak ho vybudovali křižáci. Interiér byl v důsledku úprav po požáru v r. 1808 rekonstruován ve stylu pravoslavně-blízkovýchodního baroka. Je obklopen kostely, kláštery a hospici. Z vnějšku je vidět jen kopule a hlavní průčelí s obrovskými vysokými vraty a starým dřevěným žebříkem dlouhá léta zapomenutým pod oknem na římse. Je to docela úsměvné vidět po čtyřech letech uplynulých od poslední návštěvy žebřík stále na stejném místě. No, je to jiný svět. Průvodci, když povídají o novodobé historii chrámu, tak dělí čas na dobu „před žebříkem a po žebříku“.

Teď nastává chvíle zastavení na prostranství před chrámem Božího hrobu. Vzhlížím k nebi, k modré obloze, k šedé kopuli chrámu se zlatým křížem...

Z druhé souběžné uličky od velkého bazzaru al – Dabbaga přichází naše druhá skupina poutníků. Šla oklikou, aby se vyhnula tlačenci.

Z třetí uličky, která zde ústí, od Jaffské brány přichází průvod. Pravoslavný Patriarcha Arménské katolické církve přichází sloužit mši svatou do chrámu Božího hrobu s doprovodem kněží v čele s ceremonářem. Je právě půl třetí, rozeznávají se zvony v hranaté věži vedlejší budovy. Kov naráží na kov, dívám se, jak se zvony kymáčí ze strany na stranu. Jejich ohromující zvuk nás všechny uzemňuje; přivádí nás do reality. Jako by chtěl upozornit: pozor poutníku, jsi na svatém místě! Tady se to stalo, tady JEŽÍŠ KRISTUS zemřel, tady byl pohřben, tady vstal z mrtvých...

Zvony dozněly, rozprostřelo se ticho, poutníci se rozcházejí, vcházím do chrámu velikými vraty, abych prošla zbytek Ježíšovy cesty utrpení. Přítmi chrámu, vůně kadidla,

světla lamp, velké množství lidí a nepřehledná, nepopsatelná směsice kaplí, oltářů, obrazů, soch a schodišť. To je chrám Božího hrobu, o který se po staletých vlastnických sporech stará šest církví. Osmanský edikt z roku 1852, zvaný status QVO rozdělil péči o chrám mezi církve: Řeckou pravoslavnou, Arménskou, Římskou, Syrskou, Koptskou a Etiopskou. Každý den chrám zamyká muslimský klíčnik, který působí jako neutrální prostředník. Obřadný úkol provádí už po několik generací člen stále stejné rodiny.

Kamenné schodiště mě přivádí ke Kapli Obnažení k X. zastavení Křížové cesty - Ježíš je svlečen ze šatů. Matouš napsal 27,35: „...a losem si rozdělili jeho šaty...“.

XI. zastavení – Ježíš je přibit na kříž. Velkolepá mozaika z r. 1938 byla vytvořena na památku Ježíšova ukřižování. Událost popsal Jan 19,18-19: „...tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed. Pilát dal napsat nápis a připevnit jej na kříž. Stálo tam: Ježíš Nazaretský, král židovský.“

Stoupám po schodech na vrchol Kalvárie k XII. zastavení – Ježíš umírá na kříži. Toto zastavení se nachází v Řecko-ortodoxní kapli. Zdobený oltář s ukřižovaným Ježíšem v životní velikosti nad skálou Kalvárie stojí na místě ukřižování. Po chvíli čekání můžu pokleknout před oltář a položit ruku na stříbrný disk, který označuje místo, kde byl ztyčen Ježíšův kříž. Černé disky po bocích oltáře označují místo kde byly kříže s ukřižovanými lotry. Skálu Golgoty je možno vidět po obou stranách oltáře pod sklem. Po pravé straně od oltáře je ve skále puklina, která byla způsobena zemětřesením, když se země zachvěla ve chvíli Ježíšovy smrti, jak o to píše Matouš 27,51: „...země se zachvěla, skály pukaly...“.

Z ochozu kaple je dobře vidět na vchod do Rotundy, ve které je Boží hrob a část prostoru u vchodu do chrámu. Podařilo se mně zaujmout místo u zábradlí a chvíli se zastavit, chvíli prožívat atmosféru tohoto svatého místa. U vstupu do hrobky je veliká fronta poutníků. Ve vchodových vratech je tlačnice, jeden dav poutníků se valí ven a druhý dovnitř, a tak je to v celém obrovském prostoru chrámu. Zanedlouho jsem z místa vytlačena skupinou ruských mluvících poutníků opět do přízemí.

XIII. zastavení - Ježíš je snat z kříže. Na tomto místě spočinul Ježíš na klíně své Matky, když byl snat z kříže. „Kámen pomazání“ z růžového mramoru, nad nímž svítí věčná světla, symbolizuje místo, kam bylo položeno Ježíšovo tělo a kde bylo pomazáno směsí olejů během přípravy před uložením do hrobu.

XIV. zastavení – Ježíšův hrob. Původně to byla skála, ve které byl vytesán hrob, do nějž uložil Josef z Arimatie tělo Ježíše Krista. Mt 27,59-60: „...a položil je do svého nového hrobu, který měl vytesán ve skále...“. Dnes je to mramorová kaple uprostřed rotundy připomínající smrt Ježíše, ale i jeho zmrtvýchvstání. Poté, co Helena, matka císaře Konstantina, našla Ježíšův kříž, nechal císař Konstantin v roce 326 na paměť Vzkříšení nad místem hrobu postavit první křesťanský kostel. Nad hrobem byla postavena rotunda o průměru 38 metrů nazvaná Anastasis – Vzkříšení.

Připojuji se k čekajícím poutníkům. Čekání je dlouhé, ale ztráta času to není, naopak, čas pracuje pro mě. Mohla jsem pomyslet na všechny blízké, na všechny ty, kteří by chtěli toto místo navštívit, ale z různých důvodů nemohou. Také jsem mohla

poděkovat, že mně bylo dopřáno navštívit místo, od kterého se odvíjeji novodobé dějiny světa.

Nenechala jsem se rušit proudícími davy poutníků, ani blesky fotoaparátů, ani poutníky, kteří si ve všech světových jazycích sdělují své dojmy. Čas jako by se zastavil.

Mohla jsem vzhlednout do kopule chrámu nad Rotundou svatého hrobu, kde svítí symbolické slunce – světlo světa. Od středu kopule se rozbíhají zlaté paprsky v podobě slunce ve třech řadách. 12, 24 a 48 paprsků rozjasňují vysokou kopuli chrámu.

Spolu se třemi poutníky dostávám pokyn ke vstupu nejprve do svatyně Anděla. Sloup uprostřed obsahuje kus kamene, kterým byla hrobka zavalena. Tady Marie z Magdaly, Salome a Jakubova matka Marie uviděly sedícího mládence v bílém rouchu, který jim řekl: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo kam ho položili.“ Mk 16, 6.

Hrob samotný je pokrytý hladkou mramorovou deskou a svítí nad ním lampy věčného světla. Na malou chvíli mohu pokleknout ...

PS: Prožijeme si naše křížové cesty, je na nich klid k modlitbě a k rozjímání, jsou v tichu kostelů a chrámů, nebo pod nebeskou klenbou v přírodě, ve stínu stromů, zpívají tam ptáci, v létě voní tráva a v zimě je kráslí sněhové čepice.

Miroslava Jetelinová

OBERAMMERGAU 2010

Počátek pašijových her v Oberammergau, jižně od Mnichova, začal v roce 1633. Uprostřed Třicetileté války. Tehdy slíbili tamní obyvatelé po několikaměsíčním utrpení a umírání na mor, že každých deset let připomenou lidem hrou o utrpení, umírání a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista tuto událost. Od této přísahy prý už pak nezemřel žádný z tamních občanů na mor a od roku 1634 se po 375 roků předváděly tyto hry téměř každých deset let bez přerušení. V roce 2010 se očekávalo v 41. roce her až na 500.000 návštěvníků z celého světa. Při tom mělo Oberammergau, malá vesnička v Horních Alpách, asi 5 000 obyvatel, z nichž se her účastnilo asi 2400 obyvatel. Od nejmladších po ty nejstarší, ať už jako herci, zpěváci nebo hudebníci na jevišti. Podmínkou bylo, že herci museli být buď rodilí, nebo už několik desítekletí přistěhovanými občany obce.

Pro diváky tam byla postavena zastřešená hala se 4700 sedadly. Jevištěm s krásnou kulisou oberammergauských velehor byla nezastřešená scéna pod širým nebem.

První hru o utrpení, umírání a vzkříšení provedli oberammergauští před dávnými lety na jevišti hřbitova, nad čerstvými hroby svých blízkých, tehdy zemřelých na mor.

V Oberammergau bylo před obcí zřízeno velké parkoviště pro asi 1000 osobních aut. Odtud bylo k divadlu přibližně čtvrt hodiny pěšky a současně odtud jezdila

v několikaminutových intervalech kyvadlová, autobusová doprava. Zvolili jsme cestu pěšky. Po obou stranách silnice bylo vidět několik domů s kříži krásně ozdobenými malovanými s náboženskou i pohádkovou tematikou. Mezi nimi byly desítky obchodů s řezbářským a figurálním zbožím, figurkami, soškami, vyřezávanými motivy horských sedláků, s betlémy, hračkami, knihami, občerstvením a několika hostinci a hotely. Viděli jsme několik dílen, kde řezbáři přímo pracovali a nabízeli hotové zboží nebo vytvářeli podle přání zákazníků vlastní výtvary. Uprostřed dědiny stál malý, starý kostelík, obklopený hřbitovem, který byl postavený před dvěma sty lety pro devět set obyvatel. Uvnitř byl krásně čistý, s četnými výzdobami andělů kolem oltáře. Lavice byly už hodně staré, možná ještě původní.

Měli jsme tři vstupenky vedle sebe, jednu o kus dál v jiné řadě. V tom množství tisíců lidí bylo těžko se orientovat a o přestávce se sejít. Proto jsme se domluvili s Eliškou, která měla to samostatné místo, kde se o přestávce před halou sejdeme. Tam jsme se pak také sešli.

Představení pašijových her sestávalo ze dvou částí. Začátek první části byl ve 14.30, druhý ve 20.00 hod. Mezitím byla přestávka na občerstvení a prohlídku obce. Každá část trvala cca dvě a půl hodiny. Pro snazší orientaci děje byly vydány informační listy v němčině a angličtině. Vlastní děj se odehrál recitovaným a hraným představením vždy určité části pašiji z evangelia. Po ní následovaly krásné, sborové zpěvy od asi padesátičlenného, smíšeného, pěveckého sboru. Mezi jednotlivými ději byly na pozadí jeviště promítány obrazy, vztahující se k předešlé části děje. Některé části děje byly prodlouženy podle vlastního pojetí režiséra.

Představení začalo slavným Kristovým vjezdem do Jeruzaléma na oslici a skončilo zmrtvýchvstáním a jeho proměnou před apoštoly. Celý děj se zaměřil na utrpení a smrt Spasitele na Golgotě.

Jidášova zrada byla znázorněna dramaticky i s jeho tragickým koncem oběšením. Ježíšův rozhovor s Pontským Pilátem a Herodem byl oproti Písmu svatému dramaticky prodloužen. Pilát se choval jako absolutní samovládce, podobný diktátoru, rozhodujícím o životě a smrti člověka. Když pronesl slova: „Kterého chcete ze dvou, abych vám propustil“, propukl na jevišti obrovský křik. Po Ježíšovým odsouzení katané Ježíše bičovali, mučili a týrali.

Ježíšova cesta na Kalvárii a jeho setkání s Veronikou, s Jeruzalémskými ženami a se svou matkou Marií, byly hrány s citlivou a zvláštní péčí. Ježíšova cesta s křížem na Golgotu a jeho pády, s oběma lotry, kteří doprovázeli Ježíše se svými kříži, skončila vztyčením křížů.

Po Ježíšově smrti byla sejmuta nejprve těla obou lotrů a Ježíšovo tělo viselo do jeho sejmutí na kříži ještě značně dlouho.

Ježíšovo zmrtvýchvstání bylo znázorněno v pozadí jeviště v záři světelných a hudebních efektů a ukončeno opět krásným sborovým zpěvem.

Vilém Sitte

CESTA KE SVÁTOSTI BIŘMOVÁNÍ

Je leden 2010, po středeční mši svaté a v sakristii sedí čtyřicet lidí a pan farář. První schůzka budoucích biřmovanců. Pan farář nás zasvěcuje do tajů našich schůzek a před koncem jsme se domluvili na termínech dalších setkání, vždy ve středu a v pátek po mši svaté. A od této chvíle to jelo jak na běžícím pásu. Probíráni svátostí, desatera, blahoslavenství a dvě přednášky. První přednášku nám připravil Radek Mezuláník, „kouzelník z Proglasu“, a druhou vedli jáhen Ruda s manželkou. Radek Mezuláník nám přednášel o nástrahách médií, ať už v tisku, televizi nebo rádiu. Manželé Staňkovi nás provedli šestým a devátým přikázáním. S děvčaty jsme dostaly nápad, že bychom všechny mohly jít v bílých šatech. Tento nápad jsme nakonec nezrealizovaly. Naše jediná povinnost byla sehnat si kmotra a najít patrona. Abych nezapomněla, měli jsme přečíst Nový zákon. Všichni tento úkol splnili, a proto jsme také byli všichni k přijetí svátosti připuštěni. Před ním však jsme museli absolvovat 11. 2. 2011 pohovor se samotným panem farářem a 19. 2. jsme přijali svátost biřmování.

Přijali jsme ji všichni, někteří se střevními potížemi ☹. Po mši jsme se rozešli do svých domovů a slavilo se. V pět jsme ovšem zase byli na faře a tam se teprve „pařilo“ ☺. Sice nás tam byla zhruba třetina, ale i tak jsme skončili až kolem půlnoci.

I přesto, že jsme v bílých šatech nešly, tak musím říct, že se mi biřmování velice líbilo. Šla bych do toho znova.

Chtěla bych ještě jednou poděkovat našemu panu faráři, přednášejícím, jmenovitě Radku Mezuláníkovi, Rudolfovi a Markétě Staňkovým, a také scholám z Telnice a Šlapanic, za skvělý hudební doprovod.

Za všechny biřmovance Anežka Staňková

7. FARNÍ PLES JE ZA NÁMI

Jako každý rok, jsme byli již koncem roku zvědaví, jaké téma bude vyhlášeno na letošní farní ples. Brzo jsme se měli dozvědět, že motto plesu zní: Znamé dvojice a více, aneb ve dvou se to lépe táhne.

Pokud jste zavítali v sobotu 21. ledna 2011 do kobylnické Sokolovny, mohli jste si připadat jako v pohádce. Farníci totiž opět bez rozpaků vyslyšeli výzvu a nenechali se zahanbit při vymýšlení a tvoření kostýmů. Vděčné téma přineslo své ovoce a hned

při vstupu jsme narazili na několik Křemílků a Vochomůrek, v závěsu cupitala roztomilá víla Amálka a vždy galantní motýl Emanuel. Úsměvy hýřila Sněhurka v doprovodu jednoho trpaslíka, odolávající vtípným otázkám: „Sněhurko, chceš jablko?“ Těžko říci, kde zaostalo zbývajících 6 trpaslíků. Ze sedmi statečných šel bezesporu respekt. Ještě že byli na místě pan a paní Smithovi, kteří však byli maskováni za pana a paní Staňkovi. Co by to bylo za oslavu známých dvojic, kdyby chyběl Pejsek s Kočičkou nebo Ferda s Beruškou. Pozornost poutaly propracované kostýmy Ivana a Nastěnky z Mrazíka.

Scénky sehráli Laurel a Hardy, Bob a Bobek, Mach a Šebestová a další. A mnohdy bylo nelehké poznat, kdo se v kostýmu schovává. Dosti již výčtu zúčastněných, zeptejme se krátce organizátorů a těch, kteří jsou jim blízko, jak vlastně přípravy plesu probíhají a co za vším stojí:

Pravidelně se v týmu angažuje paní Markéta Staňková, její muž či dítě.

1. Markéto, řekni nám, kolik lidí čítá přípravný tým plesu?

Tým se každým rokem mění. Vystupujících letos bylo devět. Stabilně se v týmu objevuje otec Miloš, Pavel Horák a Ruda Staněk, který však letos vynechal.

2. Jak často probíhají setkání a zkoušky? A co generální zkouška?

Setkání probíhají na faře od října v pravidelném intervalu jednou za 14 dnů. Od ledna již je třeba se setkávat každý týden. Kostýmovaná, ozvučená a osvětlená generální zkouška proběhla ve čtvrtek před plesem. To vše přispívá k hladkému průběhu a k tomu, aby vše klaplo.

3. O jakém kostýmu jsi přemýšlela?

Zlatovláska ☺

V přípravném týmu nechybějí synové paní Marie Zemánkové, proto jsme jí také pár otázek položili:

1. Marie, co bys uvítala na dalším plese?

Na plese není mnoho návštěvníků z řad seniorů. Možná by bylo dobré jim nabídnout svoz z plesu ještě před půlnocí.

2. Máš nějaký vzkaz pro organizátory?

Ples byl perfektně zorganizovaný, k tomu nekuřácké prostředí a slušná společnost. Co více si přát.

3. A co nejlepší maska?

Nejvíce se mi líbila Marfuška a Ivánek. Chce to kus odvahy, udělat si sám ze sebe legraci a obléci si takovou masku.

Na závěr několik vět od pana starosty Kobylnic, pana Šmída:

Na plesu se mi velmi líbilo, byl jsem již poněkolikáté. Jako kostým mě zaujali Králíci v klobouku. Vzkaz organizátorům: vydržet v Kobylnicích.

Díky a obdiv všem organizátorům plesu.

Lenka Malíková

DVĚ OTÁZKY PRO NAŠE NOVÉ KOSTELNÍKY

Hned pět nových kostelníků začalo před nedávnem sloužit naší farnosti. Proto jsme se jich zeptali:

1. Jaká byla vaše první reakce, co vás napadlo, když vás pan farář požádal o službu kostelníka?
2. Jaké máte první dojmy z této nové služby pro naši farnost?

p. Josef Sedláček

ad1) Byl jsem překvapen, protože jsem si myslel, že si pan farář vybere někoho z místních věřících. Tuto službu jsem přijal s radostí.

ad2) Je dobré, že je nás více a můžeme se střídát v případě nemoci nebo pobytu mimo farnost vzájemně zastoupit. Tato služba je vhodná pouze pro ty, kteří nejsou vázáni zaměstnáním, protože je poměrně časově náročná. Vzhledem k tomu, že jsem už delší dobu v kostele vypomáhal, není pro mne tato činnost úplně neznámá.

p. Václav Jašek

ad1) Když mě pan farář požádal o službu kostelníka, tak jsem zaváhal, jak to budu dělat, protože stavím synovi domek u Třebíče. Když mi řekl, že nás bude pět kostelníků, tak jsem poznal, že to půjde nějak zařídit. Tak jsem jeho nabídku přijal.

ad2) Protože se často objevuji v sakristii, tak trochu znám službu kostelníka. Je to velice zodpovědná služba, proto vzdávám chválu našim dvěma kostelníkům, kteří tak dlouho sloužili Bohu a nám farníkům. Moje první dojmy jsou takové, abych i já

dobře sloužil Bohu i lidem. Proto Boha prosím o pomoc v této zodpovědné, ale i krásné službě.

p. František Král

ad1) Předně jsem si nebyl jist, zda jsem ten „pravý“ k vykonávání této služby, zda nejsou jiní, kteří by ji vykonávali lépe. Druhá myšlenka se týkala mého věku a zdravotního stavu, zda z tohoto pohledu jsem perspektivní. Pak mne ale napadlo, že Pán to ví a přesto moje jméno otci Milošovi nerozmluvil. A tak jsem přijal.

ad2) Předně chválím otce Miloše, že nás vybral pět. Střídáme se po týdnu, a tedy tato služba nikoho z nás příliš nezatěžuje. O to více se skláním před našimi předchůdci, kteří byli dva a svoji službu vykonávali až do své osmdesátky. Poslední více než rok pak sloužil Jenda Fojtík sám a to si zaslouží úcty nejvyšší. Jsem si jist, že Pán to ocení.

p. Jiří Jambor

ad1) Několik roků trvající dotaz o potřebnou výpomoc ve službě kostelník zřejmě dosáhl vrcholu. Hlavně však proto, že nás bude víc na střídání, jak mě pan farář ujišťoval, tak jsem se rozhodl vyhovět.

ad2) Slovy evangelisty: „Nevyzpytatelné jsou cesty Páně“. Neboť zhruba před 50 lety, kdy zde končila moje ministrantská služba, nastupuje nyní činnost kostelníka. Opět blízko oltáře. Zavazující, sloužící.

p. Jiří Dvořák

ad1) První reakce byla záporná, protože jde o časově náročnou službu. Po informaci pana faráře, že má v úmyslu sestavit skupinu kostelníků, kteří by se ve službě střídali, jsem měl potěšení z důvěry pana faráře.

ad2) Je to smysluplná služba, která není až tak náročná a je pro farnost potřebná.

Za rozhovory poděkoval Petr Horák

DUCHOVNÍ HODY S OTCEM ADAMEM RUCKIM

Koncem února 2011 jsem se zúčastnil exercicií v duchovním centru naší diecéze na Vranově u Brna. Sjelo se nás 17 kněží, každý měl svůj pokoj. Nejdál to měl P. J. Prokeš z Vyššího Brodu, nejmladší byl vousatý kaplan z Krnova (2 roky po svěcení). Většinou přijeli mladší kněží, kteří znají třeba otce Adama ze semináře jako spirituála. On je nyní biskupským vikářem pro duchovní povolání v Ostravě. Patří ke skupině charizmatiků, zdůrazňuje působení Ducha sv. v našem životě. Promlouval vždy ve stoje, zasvěceně a s nadšením. Pochází z Bukovce u Jablunkova, měli jsme odtud prefekta našeho ročníku v litoměřickém semináři otce Josefa Byrtuse. Spolubratr z ročníku Stanislav Jochymek je z Jablunkova, od svěcení je kaplanem v Karvině, kde koná rovněž polské bohoslužby. Otec Adam vzpomíná na našeho P. Miloše, jak byl dobrým bruslařem.

Exercitátor pronášel zajímavé myšlenky na aktuální témata, jako např. pravé otcovství (vhodné ke sv. Josefovi) – kněz se stává darem, nechce nikoho vlastnit, dává svobodu k duchovnímu růstu. Jako Ježíš je odleskem Otce, tak se máme stát syny a učit se ve škole Mariině, znovu se narodit z vody a Ducha sv. Přibývá různých hnutí, i kněží často patří do řeholních společenství. Před sv. přijímáním otec Adam říká: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ J 1,30 „...to je ten, který křtí Duchem svatým.“ J 1,33, (jak zní celá věta sv. Jana Křtitele - vhodná myšlenka i pro letošní rok sv. křtu).

Bůh je láska a touha. Touha Otce k Synu, akt lásky je Duch. Když se obrácíme k sobě, může to být překážkou růstu. Tělo je pro radost, duše pro štěstí. Otcovství je stínem Božího otcovství a mateřství. Otcova láska je extatická: Chci Tě osvobodit, měj odvahu skutečně žít! Dej mi svá zranění, co Tě trápí. Překonávej neschopnost odpouštět. Já jsem vzkříšení a život.

Děti bývají v unii s matkou a respekt před otcem je důležitý, aby plnil svoji funkci. Vzorem je sv. Josef. U Izraelitů otec dechl novorozeněti do chřípí, aby dobře dýchal a později dovedl se zadržným dechem se potopit apod. Kristus je silnější než hormony (mladí odcházeli z diskotéky do kostela na adoraci), dává sílu k čistotě.

Před promluvou jsme zpívali s kytarou, zpěv doprovázel biskupský sekretář otec Jar. Čupr. Mezizpěv při mši sv. notoval otec Jos. Malík z Vranovic, zpěv z kancionálu začínal otec Pavel Jagoš z Rychnova, který pracuje s mládeží. V koncelebraci s otcem Adamem jsme se střídali, laudy byly součástí mše svaté. Večer byla hodinová adorace (nešpory a pak půl hodiny ticha, načež modlitba nahlas).

Strava byla výborná, rovněž nejlepší okolí a prostředí pro duchovní soustředění, jak připomněl i P. Adam. Duchovní centrum je po rozšíření krásně zařízené. Rozvrh duchovních akcí na letošní rok je bohatý, a tak i nás mariánské poutní místo Vranov u Brna zve k duchovnímu osvěžení a posílnění.

Požehnané svátky i našeho vzkříšení a radostné aleluja přeje

P. Josef Vlček

PROVOKACE K ZAMYŠLENÍ

Už mnoho let jsem farníkem šlapanické farnosti. Pravidelně se účastním bohoslužeb a sleduji jak se „žije“ víra ve farnosti. Je to ode mne asi troufalé, ale mám pocit, že nastal čas k provokaci. K provokaci k přemýšlení o tom, v co věříme, jaký je ten můj Bůh ve kterého jsem uvěřil? Kde končí lidová zbožnost a začíná víra, jestli jsem přijal Krista jako svého učitele, proč stále přemlouváme Boha, aby to nebo ono? Kde zůstala naše srdce, když mysl už něco „víry“ přijala?

Je mnoho otázek, ale odpovědět si na ně musíme každý sám. Kde není otázek, tam není ani víra. Nechci dávat jednoduché odpovědi, spíš provokovat k přemýšlení a diskusi. Moc málo o své víře mluvíme a těch, kteří hledají pravdu víry, mnoho není. Vzdělávání ve víře je jen vzácný úkaz. Zvykli jsme si, že je to tak, jak jsme svou víru přijali před lety. Pravdou je, že co se nerozvíjí, to odumírá.

K tomuto provokování mne inspirovala kniha Louis Evelyho: Modlitba moderního člověka, aneb návrat ke křesťanské modlitbě. Je to obraz toho, jak jsme naši víru zdevastovali a co se s tím dá dělat. Duchovní vědomí je dar, jako víra, ale jen pro toho, kdo hledá a touží po poznání. Chci klást touto formou otázky a hledat odpovědi, provokovat vás k obhájení toho, v co věříte.

Bohoslužbu končí kněz nebo jáhen slovy: „Jděte ve jménu Páně“.

Co to znamená? Už se vám někdy podařilo jít aspoň kousek cesty „Ve jménu Páně“? Není vůbec lehké chodit ve jménu Páně. Při vyslání učedníků měli za úkol ve jménu Páně hlásat radostnou zvěst, křtít, uzdravovat nemocné a vyhánět zlé duchy. Po návratu učedníků mu radostně říkali: „Pane, i démoni se nám porobují ve tvém jménu“ (L 10, 17).

V dnešní době asi zlé duchy vyhánět nebudete, ale můžete nést lásku jedni k druhým. Jak dlouho to dokážete vy? Moje „Jít ve jménu Páně“ naráží v okamžiku, kdy sednu za volant a bližní jede jako ... nebo naopak, nejede jak má. Každý máme jiný blok v jítí ve jménu Páně. Přesto se snažím žít v lásce, odpouštět, nereagovat emocionálně, nevytvářet si předsudky vůči druhým, žít v radosti přítomného okamžiku. Kde máte vy překážku v cestě ve jménu Páně? Kde končí vaše cesta, kam až jste schopni dojít ve své lásce? Odpovědět na tyto otázky asi nebude jednoduché, ale když si neodpovíte teď, tak kdy? Diskutujme a hledejme pravdu o své víře, o Bohu, o nás samých.

Příště snad na téma „Jaký je Bůh ve kterého jsem uvěřil?“ Doporučuji přečíst výše zmíněnou knihu, ale není to čtení pro slabší povahy. Je možné, že vaši zbožností to dost zatřese.

Přeji vám hodně štěstí a pokory při hledání odpovědi.

Ivo Kovařík, Jiřkovice

SBÍRÁME POŠTOVNÍ ZNÁMKY A POHLEDNICE

Od 24. října 2010 probíhá ve šlapanickém kostele sbírka použitých poštovních známek, jejíž výtěžek je určen na podporu misijních oblastí. Dne 27. února 2011 byla sbírka rozšířena na základě prosby organizátora o pohlednice.

Do sbírky přispívají nejen šlapaničtí farníci, ale připojili se i farnosti v blízkém a dalekém okolí. Objemný balík plný známek jsem obdržela např. od farníků z Podolí, Havířova nebo z Horního Újezda u Třebíče.

Velmi mne potěšil zájem o tuto sbírku, jakožto i velké množství dosud odevzdaných známek a pohlednic, které za naši farnost mohou předávat pořadatelé. Všem přispěvatelům děkuji a těším se na další známky a pohledy, neboť sbírka pokračuje.

Dana Bergerová

Za společnost Schönstattské hnutí napsal pan Antonín Crha poděkování, ze kterého citujeme:

Do dnešního dne jste odevzdali 5,5 kg známek, tj. mnoho tisíc kusů. Akce probíhá v mnoha jiných zemích na celém světě. Materiál je prodávám v Evropě a do misijních zemí putují přímo peníze. Bohužel, sběratelství prožívá svoji krizi a je problém s hledáním vhodných kupců. Zvyšuje se zájem o jakékoliv pohlednice. Pokud můžete, sbírejte také pohlednice.

LETNÍ TÁBOR NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Jak v minulých letech, i letos tradičně proběhne letní tábor v Náměšti nad Oslavou. Budou dva 16 denní turnusy a to od pondělí 18. července do úterý 2. srpna a od středy 3. do čtvrtka 18. srpna. První turnus bude v duchu Harryho Pottera, druhý pak na motivy kdysi populární soutěže Klíče k pevnosti Boyard. Tábora se mohou zúčastnit děti od 7 let věku v tomto roce, ale vzhledem k tomu, že se jedná o stanový tábor, je lépe až od druhé do 9. třídy. Přihlášky je možno vyzvednout v kostele ve Šlapanicích, stáhnout si je ze stránek tábora www.tabornamest.ic.cz, kde jsou i fotografie z let minulých, nebo u Petra Machaina po domluvě, možno volat i na 603 725 325. Na přihlášce jsou další informace týkající se turnusů a hlavních vedoucích.

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 10.6 2011

Plánované datum vydání: 26.6 2011

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!

BOHOSLUŽBY VE SVATÉM TÝDNU

ŠLAPANICE		
Květná neděle	17.4.	7.00; 9.00; 18.30
Pondělí Svatého týdne	18.4.	7.00
Úterý Svatého týdne	19.4.	18.00
Středa Svatého týdne	20.4.	18.00
Zelený čtvrtek	21.4.	18.00
Velký pátek	22.4.	18.00
Bílá sobota	23.4.	21.00
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	24.4.	7.00; 9.00; 18.30
Pondělí velikonoční	25.4.	7.00; 9.00
PRACE		
Květná neděle	17.4.	10.30
Úterý Svatého týdne	19.4.	18.00
Zelený čtvrtek	21.4.	19.00
Velký pátek	22.4.	19.00
Bílá sobota	23.4.	22.30
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	24.4.	10.30
Pondělí velikonoční	25.4.	10.30
PODOLÍ		
Květná neděle	17.4.	8.00
Pondělí Svatého týdne	18.4.	18.00
Úterý Svatého týdne	19.4.	7.00
Středa Svatého týdne	20.4.	18.00
Zelený čtvrtek	21.4.	18.00
Velký pátek	22.4.	18.00
Bílá sobota	23.4.	20.00
Neděle Zmrtvýchvstání Páně	24.4.	8.00
Pondělí velikonoční	25.4.	8.00